

זמן המעשים. יש לחכות רק לדבר אחד: שרוי בן-גוריון יודיע מה הוא רוצה. אך השבוע חל מבלי שרוי בן-גוריון יאמר מה הוא רוצה. לכן התכנסו ראשי המיעוט לישיבה נוספת, והחליטו כי ב" עצם אפשר להמשיך עוד קצת בפיתוחים. אין שום הכרח להיחפז. אפשר לחכות בשקט עוד חודש — ובגיתיים יפתחו במסע הסברה בתוך המפלגה.

השאלה היתה רק: מה להסביר? אחדים ניסו להעמיד פנים, כאילו יש לקבוצה המשונה ערכים רעיוניים מגובשים. אך הם עצמם לא לקחו זאת ברצינות. לכן נטלו שתי דרישות טכניות-ביצועיות, והפכו אותן למצע אידאולוגי מאולתר. הם אמרו: עיקר דרישותינו, כדי לחולל תמור (רות, הן: 1) לשנות את שיטת הבחירות, (2) לחקור מחדש את פרשת 'בון'. שתי תביעות שנוף מהן ריח העובש והיושן. שתי תביעות זקנות, כמו הזקן, שבלעדיו לא מעזים הצעירים-כביכול לזוז.

דרכי חיים

שדה בירקון

המכתב שנתקבל בשבוע שעבר במערכת העולם הזה היה בלתי-רגיל. כותבו הודיע שהוא מת.

זהו לשון המכתב:

כאשר יגיע לידכם מכתב זה אני כבר לא אהיה יותר בעולם האכזר הזה, ומאחר ואני מעריך את עיתונכם, אשר ניגש לכל מקרה ומקרה בדרך הנכונה והאובייקטיבית. מצאתי את עצמי באופן אוטומטי כותב לכם, את מכתבי זה, בשעת צערי ובשעה גורלית זו.

החלטתי לכתוב לכם, שלפחות יהיה עיתון אחד שירצה לכתוב עלי את האמת, מאחר ועיתונים אחרים ראו כי כבשה שחורה בעדו האמרגנים, על כי לא עלה בידי לשחד את אחד העיתונאים שלהם, כמו שעושים אמרגנים אחרים.

צעדי זה, החלטתי להתאבד, בא אחרי מאבק כלכלי קשה שעבר עלי ועל משפחתי במשך שמונה השנים האחרונות. לפני כן הייתי פקיד בכיר בעיריית ירושלים במשך עשר שנים, והגורל רצה שאגרוך אחרי הרפתקות מסחריות והגעתי עד לאמרגנות. עברו עלי משברים, אחד אחרי השני.

החילה שהיתה לי בירושלים שבנה לי תשלום חובות. משפחתי סבלה סבל איום ונורא. עברתי לגור לתל-אביב, עברתי אצל קבלן בשם לוי, שהשאיר חובות וברח

גילגלתי כמה שרק אפשר, אבל כנראה ש' מצפוני הפעם התגבר על רגשותי המס' חריים, והחלטתי להפסיק את כספם של אחרים, חפים מפשע. לא יכולתי לה' החזיק מעמד, והחלטתי על צעד דראסטי זה של איבוד לדעת.

הלכתי לקראת הסוף בשקט נפשי, כי ראיתי את הסבל משפחתי ואחרים בגללי. ברגע זה נזכרתי

בשנה האחרונה סבלתי הפסדים גדולים, וגם העיתונות השתתפה בזה. מעולם לא פירסמו את האמת עלי, פשוט קבלו הור' אות לא לפגוע באמרגנים ששולחים להם הזמנות וכסף.

היום נשברתי לגמרי, ורציתי בהתחלה לגשת למשטרה ולהסגיר את עצמי, ע'למנת לתת את הרוי על כל פשעי ולהתחיל בחיים חדשים. אבל כרגע האחרון החלטתי בדרך האמת, וקבעתי שטוב מוחי מחיי בלי מזל.

שלום ותודה רבה — מרקו שדה (טעדיה), רמת-אביב.

מויטה לבנה. עד כאן מכתבו של מרקו שדה. הוא צירף אליו תמונה, בה הוא נראה בתחרות של השחקנית אליקי. אבל בניגוד לנובאחה, לא היה מרקו מת כאשר הגיע המכתב לתעודתו.

הוא התעורר בבית-החולים, לאחר שבלע כמות גדולה של גלולות שינה. אך לא זכר כלום. אין הוא יודע מי מצא אותו, ומי הביאו לבית-החולים. הוא זוכר רק שלאחר בליעת הגלולות הלך לירקון, הטיל את עצמו אל ביו קנירסוף. כשהתעורר, מצא את עצמו במיטה לבנה.

האויב הגדול. לא תמיד ניהל מרקו עסקים גדולים, ולא תמיד היה שקוע בחו' בות.

פעם, בעבר הרחוק, ב'1941, הוא היה סמל בחיל-האחיר הבריטי. אחר-כך היה נוטר.

מאוחר יותר, כשניכנס לתחום האמרג' נות, גילה את אויבו הגדול: העתונות. "היא התנפלה עלי כשהייתי עושה את ה' טעות הקטנה ביותר", הסביר מרקו השבוע, "אך כשגדולים ממני היו עושים משגים, לא העזה העתונות לגעת בהם."

אך לא כולם התאכזרו אליו. כשהתעורר בבית-החולים ראה כי כמה מיודיו שמרו לו אמונים. "אריס סאן הבטיח לי שיארגנו למעני ערב הופעות", סיפר. "ומה עם האמרגנות? אם חברי לעבודה יעמידו אותי על הרגליים, אחזור שוב ל' מקצוע".

אילן זייגר (משמאל) במישחק נגד הונגריה כמוסקבה * ללכת על בטוח

ספורט

כדורסל

באנו, ניצחנו, חזרנו

"תודה לאל שיש לנו עוד נבחרת כדור' סל", נאמה דייל אל-על ביום הראשון ה' שבוע, כאשר חזרה הנבחרת ממשחקי אלי- פות אירופה, בהם תפסה את המקום השישי מבין שש-עשרה נבחרות לאומיות. הכדורסלנים רשמו הישג נוסף ליד שם ישראל.

על רשמיו ממוסקבה מספר שחקן הנבחרת אילן זייגר (26): "כאשר אני עולה לשחק, אני לא חושב על שום דבר. אני רוצה רק דבר אחד: לנצח. הפעם, ברוסיה, זה היה אחרת. אלה לא היו רק מישחקי כדורסל. כל מישחק היה בש' בילנו מלחמה בה היינו חייבים לנצח. הר' משתי שיש המון אנשים שבשבילם אני יותר משחקן כדורסל, שרוצים שאני אצליח, ולא יכולתי לאכזב אותם.

ברוסיה יש סדר במיגרשים. כל אחד הולך לאן שאומרים לו ללכת. והנה, בכל זאת, בשני מישחקים זינק אלמוני לעברנו, נתן לנו זר פרחים ונעלם. איך אפשר לאכזב אדם כזה? לא הלכנו הרבה ברחובות, אבל באותן פעמים בודדות שבהן כן הלכנו, זה היה משהו יוצא מגדר הרגיל. הרגשנו שאנשים מסתכלים עלינו, רוצים לדבר ואינם מעזים. לפעמים היה ניגש אלינו אדם, לוחץ את היד ומסתלק. בנכות אנשים אלה השגנו את המקום השישי באליפות אירופה בכדורסל.

קשה לי קצת להבין איך השגנו את מה שהשגנו. מרבית הנבחרות האחרות, נגדן שיחקנו, עולות עלינו בכושר הקליעה שלהן ובכושרן הגופני. כאשר שוחחנו עם שחק' גים מארצות אחרות וסיפרנו להם על התנ' אים שלנו, צחקו מאתנו ולא האמינו. אצל כל השחקנים ששיחקו באיטליה לניו, ה' כדורסל הוא מקצועם, למרות שלהלכה הם חובבים. הם משחקים כל השנה, טורניר אחד אחרי השני, ואין להם דאגות אחרות בראש. זה לא פלא אם הם מצליחים אחרי זה.

הכדורסלנים שפגשנו הם הטובים בעולם — חוץ מהאמריקאים — אבל גם הם רק בני-אדם, והשפיעה עליהם האווירה של ה' אליפות, כשכל מישחק קובע וכל סל יכול להכריע מישחק. פחדים לזרוק, חושבים יותר, מישחקים יותר לאט וקצת פחות טוב.

* מס' 4: כהן-מיניץ.

היו לנו כמה מישחקים גדולים. נגד יוון, נגד רומניה ונגד צ'כיה.

אני יודע שכולם סיפרו לכם את זה כבר הרבה פעמים, אבל אני מוכרח לחזור על זה עוד פעם. אני לא ילד, אבל כל פעם כש' העלו את הדגל שלנו, ונגנו את התקווה. עמדו לי דמעות בעיניים. לא רק לי, לכולם. הכל טוב ויפה עכשיו. ניצחנו, חזרנו, כולם מהבקים אותנו, כולם אוהבים אותנו. אני מפתח לחשוב מה היה קורה אם לא היינו מנצחים.

אם היו לנו חצי התנאים שיש לשחקנים אירופיים, היינו יכולים להגיע להישגים כפולים. שחקן נותן את השנים הטובות ב' יותר שלו לכדורסל, הוא לא מבלה, לא הולך לקולנוע. חברים שלו מתקדמים בעבור זה והוא משחק כדורסל. הסוף? כל אחד יודע. הוא יכול ללכת לצחצה נעליים.

נישקיה דיפלומטית. השגריר שלנו ב' מוסקבה אמר לנו דברים יפים מאוד. הוא הסביר לנו אינו תועלת אנחנו מביאים ל' מדינה, ועוד דברים יפים דומים. אחרי כל מישחק הוא בא לנשק אותנו. תודה רבה. אבל אם אנחנו חשובים, אז למה לא עושים בשבילנו משהו?

לפני קרוב לשנה נפצעתי, היה לי זעזוע מוח. עד היום אני סובל מזה. אף אחד לא מתעניין בזה. אני רק שחקן כדורסל.

אפשר לנצח! הפעם ניצחנו יותר מאשר הפסדנו, אבל הניצחונות לא תלויים רק בנו. זה תלוי גם באלה שיושבים באצטדיון ו' מסתכלים. אתם רוצים שנצח? אז למה לא עושים כלום?

כדורגל

שואה בסופיה

בלם נבחרת ישראל היה כבר עייף. ה' כדור היה בין רגליו, והוא חשב מה לעשות בו. אלא שזה לקח לו שניה אחת יותר מדי. הבולגרי קיטוב חשב מהר יותר, הגיע ב' ריצה ובעט את הכדור לרשת הישראלית. 0:4 לזכות בולגריה. דמעות עמדו בעיני ה' שוער חיים לוי. בקושי עצר בעד עצמו מלהכות את לבקוביץ.

הרגשת הזעם וחוסר האונים היתה ה' שבוע נחלתם של כל חובבי הכדורגל בארץ. "עשינו מה שיכולנו, ולא הצלחנו", כך סיכם נחום סטלמן, קפטן הנבחרת הישרא' לית, את משחק ישראל-בולגריה. הישראלים ספגו במשחק זה את אחת מ' מפלותיהם הקשות ביותר, ירדו מנוצחים, לאחר שהציגו את אחד המשחקים הכושלים ביותר שלהם.

המאמן לא העז. כאשר נזרק, לפני כ' שנה, המאמן ג'ורג' אינסולי, ומילובאן צ'י' ריץ' הגיע במקומו, קיווה הכל כי שורת ה' הפסדים של נבחרת ישראל הגיעה לסיומה. חובבי הכדורגל הישראלים, הפסימיסטיים מטבעם, חשבו כי לפחות עתה תתחיל הנב' חרת להראות ניצני מישחק ראוי לשמו.

המשחקים הראשונים של הנבחרת לא היו מעוררים, אלא שכל פעם הבטיח המאמן ה' לאומי כי נקודת המיפנה תגיע לאחר המיש' חק הבא. מישחק זה עדיין לא נערך.

למה הפסידה הנבחרת הישראלית בצורה כה מחפירה, באיטליה סלביה בסופיה? את התשובה נתן כבר שיע גלזר, לאחר מישחקיה של הנבחרת נגד בלגיה. כתב אז שיע (העולם הזה 1444): "ציריך' לא רצה להסתכן בסבילת האש הראשונה שלו בחוץ' לארץ, ולכן הלך על בטוח והחליט לשחק בבונקר".

ציריך' החליט כנראה ללכת על בטוח גם במישחק השני, נגד בולגריה, הורה לשחק' גים לשחק טוב בבונקר. אלא שהפעם ה' פטנס לא הצליח. הנבחרת הפסידה נגד קבו' צה שרמטה בוואי אינה מהגבוהות בעולם.

שגיאתו הגדולה של ציריך' היתה בכך שהוא לא ניהל את הנבחרת תוך ראיית ה' גולד. לאחר המישחק נגד הבולגרים שפך את חמתו על הבלם הוותיק אמציה לבקר' ביץ', שבאשמתו הובקע השער הרביעי ליד' כות היריב. אלא שהקעס לא היה מופנה נגד האדם הנכון.

לבקוביץ המבוגר לא היה בכושר מזה זמן רב. כל מי שראה אותו במישחקיו ה' אחרונים הבחין, כי שחקן סימפטי זה סיים כבר את הקריירה שלו בנבחרת הלאומית. אבל ציריך' לא העז להחליפו, חיכה מיש' חק אחד יותר מדי.

אין זה אסון ואין זו שואה לאומית אם נבחרת ישראלית מפסידה, אך אין טעם ל' השקיע מאמצים ותקוות, כדי להקים נבחרת לאומית המשחקת בצורה בה שיחקה הנב' חרת שלנו בסופיה.

מתאבד שדה ואליקי האויב: פתונות

לגרמניה עם אהובתו. וכך, בכל פעם ש' התחלתי לראות את הסוף, שוב באה צרה חדשה על ראשי. התחלתי לעסוק באמרגנות והלכתי מדחי אל דחי. לא די שגן השמים נגדו עלי להפסיד, אלא גם אמרגנות כמו גודיק ואלכס, ומנהל האיטליה ביד-אליהו, גרמו לי 'נקים עצומים.

בכל אופן נאבקתי עם מר גורלי, ובכל פעם חשבתי שאולי הפעם ילך לי. הסתכנ' תי בכספים ובחובות והפסדתי את כספי, רכושי, ואת כספם של אנשים שונים, שהא' מינו לי ונתנו לי כסף.